

Bakonyi Ervin írása

Képek a laktanyai életből

A hadkötelezettség időtartama alatt a katonák három csoportra oszlottak a bevonulás ideje szerint: kopasz, gumi, s öreg. A kopasz elnevezés a bevonult újoncok rövidre nyírt hajviseletéből származott, a gumi megnevezés eredete a másodidőszakos katonákra jellemző fontoskodás, gumilabdához hasonlított „pattogás”, parancsolgatás volt. Az öreg elnevezés az eltöltött hosszú és már a vége felé közeledő szolgálati időre utalt. Az általános hadkötelezettség eltörlésével és a hivatásos katonaság bevezetésével köddé vált. A csoportok időtartama a szolgálati időtől függött, a 3 éves katonaidő alatt 1-1 év, a másfél éves alatt fél-fél év volt. A szolgálati idő 1 évre csökkentésekor a középső, „gumi” időszakkal megszűnt, csak kopasz, illetve öreg katona elnevezés létezett. A tréfás elnevezések hivatalos katonai elnevezése első-, másod-, és harmadidőszakos katona. Az egyes időszakok az újabb bevonulások alkalmával (eleinte évente, később félévente) mozogtak előre a ranglétrán, a hurkatöltő-elv szerint: az újonc bevonulókból lettek a kopaszok, a korábbi kopaszokból gumik, a korábbi gumikból öregek lettek, a korábbi öregek pedig leszereltek és távoztak az alakulattól (rendszerint még az újoncok bevonulása előtti hetekben). A bevonuló újoncok egy hónapos alapkiképzésben vettek részt ezt magunk között „keltetőnek” hívtuk. Ennek során a kopaszok külön elhelyezést kaptak, csak a kiképzésükben részt vállaló „új gumik”, azaz a kopaszok bevonulásával másodidőszakossá előlépett korábbi kopaszok laktak velük egy körletben. A „keltető” időszaka alatt a kopaszok viszonylag kevesebb piszkálódásnak, szívatásnak lettek kitéve, mert a másod- és harmadidőszakos katonákkal nem laktak együtt. A „keltető” végén a kopaszok katonai esküt tettek, ezt követően kerültek be az alakulat századjaiba tényleges szolgálati beosztásba.

Nemrég valaki feltett egy képet a Híradó Katonák oldalára. Laktanyai konyhát ábrázol. Hárman krumplit pucolnak egy nagyoló gép előtt. Erre írtam e pár sort: - Szerettem itt ténykedni, mert több alkalommal tömhettem meg a hasam. Bár másnap mehettem gyúrni a tornaterembe. Itt történt meg az, 1969-ben, hogy a felemás korlátot egyforma magasságba akartam állítani. Úgy rá volt tekerve, hogy az erőlködés közben ott feledtem tenyerem szélét, amit becsípett lecsúszáskor. Tenyeremmel fogtam fel a folyó vért (Vasváriban). Tisztelgés nélkül húztam el a parancsnoki épület előtt. Orvos nem volt bent, csak a felcser. Nem tudta, mit tegyen vele. Varni kellett volna. Elkértem a jódot, leöntöttem, sebhintőporral teleszórtam és többszörösen bekötöttem. Szorítókötéssel. Saját felelősséggel visszamentem a körletbe és lefeküdtem az ágyra. Akkor jött rám a rosszullét. Még jó, hogy a kintinban magamhoz vettem fél kiló nápolyit. Azt majszoltam. Egy idő után elaludtam. Másnap szombat volt. Megúsztam a rendelési időt. Most is ott van a helye. Van, aki az erőlködéstől berosál, én a húsomat cibáltam meg. Azóta megtanultam a leckét. Ha valami nem megy, vagy nem értek hozzá, keresek valakit a közelemben, vagy felhívok egy szakiparost”.

Muskátli Kocsma

A „surranó társak” feldobtak a Netre egy képet a Kamaraerdő alatt lévő Muskátli Vendéglőről, ami anno csak egy rozzant korcsma volt (1960-). Ezen soraimat küldtem feléjük.....

- ”Hajdanában majd bedőlt, aki sokat szürcsölt, kidőlt. Mire a 41-es beért a Zsigára, nem ismertünk rá Jóskára, Zsigára. Kijózanodtak. Laktanyán belül szidtuk az eget, a főka nyakát tekergettük, stokin vihogtunk a filmekben, dupla Gyulát emlegettük. A sok őszi levelet megkergettük, a parancsnoki épület mögött fűjtük a füstöt. Eszes akkor még nem volt meszes és Béres sem verte doszt a tök hetest. "L" században voltam 68-tól, majd 69-től bekaptam a csövet (továbbszolgáló). Jött a „Szikla”, a környező dombok adóházai, végezetül Lillafüred.

Onnan szereltem le 73 nyarán. Innen nézve az évek megszépültek, - csak az a baj, hogy az akkori lányokon is némi ránc képződött. Legalább ők maradtak volna örökké ifjan!

Panelvirchaft

- Papus! Mehetsz a fürdőszobába! Odakészíttem a fogmosót!
- Mindjárt megyek!
- Mi az, hogy mindjárt? Mi lehet olyan fontos, ami miatt nem állsz fel?
- Kettőt találhatsz?
- Naná, hogy a foci! Az a kurva foci...
- Nekem ez a passzióm, neked más.
- Ha igyekszel, akkor még megnézhetünk egy filmet. Vagy nézzem a Jakupcseket?
- No, azt azért még sem! Még látni se szeretem az öreg csajszi. Többet beszél, mint a vendégei, s ha egyikük vicceset mond, úgy nevet, akár egy nyeretlen kanca. Olyan grimaszokat vág, mint aki be akar kerülni a képernyőre. *(Ilyen jelzőkkel azért nem ildomos valaki illetni).*
- Hiszen ott van! Nem látod a vaksi szemeddel? Te papus, te már vak is vagy, nem csak süket? Miattad kellett hangossá tenni a tévét, mert félre félrehallasz. Még szerencse, hogy nincsenek szomszédjaink.
- Mik nincsenek...?
- Te tényleg golyhó vagy! Nem hallod, amit mondok?
- A hangod hallom, de nem értem. Nyitva a szám, húzogatom a fogkefét, hallójáratom beszűkül. Most köpni fogok, addig ne szólj ki a szobából, mert süket vagyok. Igyekezz! Ne dumálj annyit, mert megáll a kezed. Múltkor is, amikor mosogattál és hozzád szóltam, félrenéztél, a vízszugár ráment a kanál homorú hasára és kiköpött a köre. Te tisztára dinka vagy. Te két dologra nem tudsz egy időben odafigyelni? Hogy tudtál negyvenhárom évet lehúzni egy helyen?
- Mit akarsz tőlem? Egy kezem van, egy lábam van, egy p.....van. Tegnap is kiraktad nekem a teregetni valót, de még jóformán elő sem vettem a lepke szárítót, máris azt mondtad hozzam be a kamrából a létrát, mert le akarod venni a tiszta ágyneműt. Most melyikkel foglalkozzam?
- Mindig az egyikkel! Sorjában. Kösz.
- Mondd fiam, gyereket ne csináljak? *(Ember, módjával bánj a fals humorral!)*
- Azt ne. Nem is tudnál. Öreg vagy ahhoz. A motort be se lököd, máris lefulladna, vagy itt kapnál nekem infarktust.
- Frászt. Azért az öreg még könnyen megrázza a kopasz fejét ha olyan gida kerül a kezem ügyébe, akiért érdemes elpatkolni.
- Nagy a szád öreg. Mit tudsz te egyfejű...?
- Csatt! A férj becsukta az ajtót és mérgesen haboztatta a szappant.*
- Itt vagyok! A felvételek közül kikerested már a nézni valót?
- Már rég, de tovább léptettem a műsort. Téged nem lehet kivárni. Nálad minden lassan megy.
- Az evés, a gondolkodás, és még az is.
- Frászt! Én csak szeretem ízlelgetni a dolgokat.
- No jó! Most már leállhatnál. Ül le, s nézd a bamba szemeddel a képernyőt.
- Melyiket kerested ki?
- A tegnapi sorozat mai epizódját.
- Csak nem azt a századost, ahol a mássági fiatalok is szerepelnek?
- De azt! Miért, nem tetszik?
- Már unom! Ez a tizenhetedik rész és megint szerepelni fog benne az a két faramuci férfi.
- No és! Téged zavar?
- Igenis zavar. Már negyven évvel ezelőtt is viszolyogva néztem arra, aki olyan, vagy ráfogható. Most meg egyenesen a képembe vágják a történet egyik mozzanataként.

- Te papus! Te finnyás vagy! Netán rasszista?
- Frászt! Csak nem tudom megérteni őket. Hogy lehet elhajolni egy finom húsú, selymes bőrű nő mellől és egy szőröst dédelgetni. Pfuji!
- Papus, ha nem érdekel, maradj csendbe, vagy menj olvasni. Ne az én fülemet rágd. Unom a vakerodat. *(Pedig milyen jól indult ez az estékünk).*

Álom az álomban

Az ébredező városban munkába igyekeztem. Villamoson álltam, amikor a mellettünk közlekedő gépjármű vezetője jelzés nélkül elénk vágott. A vezetőnek hirtelen kellett fékeznie. Elméláztam, nem fogózkodtam elég erősen, s a váratlan mozdulattól meghúzódott a bal karom. Aznap még nem jelentkezett a fájdalom, a munka hevében meg is feledkeztem az esetről. Ellenben másnap, ébredéskor az első mozdulatoknál bejelentkezett, szinte megszólalt:

- Hé, haver! – mondta. Itt vagyok! Csak nem vártál? – kérdezte, pedig egy ideig együtt leszünk. Na, mit szólsz hozzá?

Azt sem tudtam, hogy kire haragudjam. Arra a lüke autósra, vagy a villamosvezetőre, aki egy mozdulatával megmentette a járművet, s az utasokat. Vagy magamra, hogy nem figyeltem a forgalomra. (Megúsztuk a jegyzőkönyvírást, a vele járó idegeskedést. Nem állt le a forgalom az ügyintézés idejére). Munkahelyemről felhívtam az orvosi rendelőt, és soron kívüli időpontot kértem a reumára. Az orvos fájdalomcsillapító kenőcsöt írt, s elküldött a fizioterápiára. Az esti tévéfilm megtekintése után lefeküdtem aludni, s ezt álmodtam. Elmesélem, mert tanulságos.

A gyógyszerárban, ahogy sorban álltam, megláttam egy digitális kijelzésű készüléket. Olyan volt, mint egy mérleg. Pénzérme bedobására kivetíti az illető magasságát, súlyát, vérnyomását, s még a vércukorszintjét is. Alatta egy másik nyílás is ki volt alakítva, aminek nem tudtam a funkcióját. A gyógyszerésztől nem mertem megkérdezni, hogy ebbe mit kell betenni, szégyelltem a tudatlanságomat. Ettől függetlenül a kíváncsiság ördöge tovább dolgozott bennem. Sokan voltunk, minek tartsam fel a gyógyszerész hölgyet. Annál később kerülök sorra. Ráérek majd akkor, a pult előtt.

Kamaszkorom óta, a bennem rejtőző és tobzódozó hormonok a női nem megismerésére és megérintésére buzdít, hajszol, agyamat tekergeti. A szebbik és finomabb nem iránti vonzalmam, az ismeretlen felfedezése, tisztelete és megbecsülése, egyenlő társként való elfogadása egyre közelebb vitt a természet csodája felé. Mielőtt megnősültem, sok kísértésben volt részem. A fiatalkori szerelmek, s csókok édes íze, a hódítás öröme, s emlékei még most is vissza-visszatérnek. A két esküvőm között már nem volt olyan sikerem a lányoknál, asszonyoknál, férjes asszonyoknál, mert az évek múlása - ha akarom, ha nem, - az ember külsején megmutatkozik. No, azért nem panaszkodom, mert mint DJ, azért a kapcsolatokból csak csurrant-cseppent valami. Házasságom ideje alatt is szemeim kocsányon lógtak, a meglibbent szoknya alatt kikandikáló formás combok beindították csúnya fantáziámat. Nyári kánikulában a leányok gusztusos és szemet csiklandozó dereka csak úgy odavonzza a férfiak tekintetét. Ilyenkor irigykedve gondolok a mai fiatalokra, akiknek most jön a „nászi” szezon, az összebújások (búgatás) ideje, a csókok cseréje, a galambbúgás szezonja.

Az ember öregszik, lelassul, elkopik, feledékennyé válik, panaszkodik, dummog. Semmi sem jó neki, siratja a régi időket. „Persze, a mi időnkben más volt!” – mondogatják fennhangon. Pedig nem! Mások voltunk fiatalnak.

Akkor is ez volt, csak a mi filmünk már lepergett, por lepte. A régi emlékek hulláma, - még álomban is - felszínre hozza a mélységben megbúvó szépet, szívet melengetőt. Van, akit már ez nem érdekel, helyette bütyköli az autóját, telkén gyümölcsfákat metsz, a liget padján az

elmenőket figyeli. Nálam ez nem így működik. Valami motoszkál bennem minduntalan, keresem a jót, szépet, örömteli pillanatokot jártamban-keltemben. Tudom, nem érinthetem meg őket, nem szólhatok hozzájuk, csak élvezhetem az illatukat. Három lépésről csodálhatom, sóhajtozhatok utánuk. (Még mindig ti vagytok a legszebb lányok e Földön). Az ember kénytelen elfogadni az idő múlását, hogy házastársa egyre ritkábban lepi meg gyengédséggel, érzelmekkel. Hiába, idővel elmúlik a vad szerelem, ölelkezés. Marad az együtt gondolkodás. Idővel mindez lassan megszokottá válik. Ez nem azt jelenti, hogy már nem szeretjük egymást, csak az a valami más testet ölt. Színházba járunk, vendégeket fogadunk, utazunk, olvasunk, néha a legjelentéktelenebb dolgokon is veszekszünk. Mi férfiak nem tehetünk róla, hogy a biológiai motor nem akar leállni. A szemünk úgy működik, mint a mágnes, folyton keres valami különlegest, rendkívülit, kisugárzó vonzóerőt. Bennünk valami elindul. Adrenalin szintünk felszökik, s még akkor is sóhajtozunk az eltelt percek után, amikor az orvos infarktust diagnosztizál.

Hölgyeim! Maguk a tanúbizonyságai annak, amit itt elmondok. Önök tudják csak, hogy mennyi férfi tekintetet hordoznak naponta a ruhájukon és selymes bőrük megannyi pórusával reggeltől napestig. Van, aki tolakodásnak fogja fel, s csúnyán néz a megtört arcú férfiemberre. Másoktól e néma bók kedves mosollyal köszön vissza az ajkak melletti kis gödröcskék látványával.

Az álom egyre csak folytatódott...

Emésztési problémáimmal egy neves professzort kerestem fel. Szerinte a rostokban bővelkedő élelmiszerek, az olajos magvak fogyasztása, valamint a sok mozgás könnyebbé teszi az életem. A vizit végén furcsa és váratlan kérdést tett fel:

- A feleségével hányszor vannak úgy együtt? Érti a kérdést?
- Havonta ötször, - mondtam bátortalanul, pedig füllentettem. Nem mertem az igazat kimondani.
- Kevés! Egy egészséges embernek még ebben a korban is heti két alkalom szükséges.

Erre, mit lehet mondani. Az asszonyokat nem lehet „szerelemre” kötelezni!

Javallatára felkerestem a háziorvost. A hölgy jót mosolygott az elmondottakon, majd beutalót adott az urológiára. A vizsgálat előtt előre elmondtam jövetelem valódi okát. Itt is megmosolyogtak, majd írt egy receptet. A megírt vénnel újra vissza kellett mennem ugyanabba a patikába. Amikor sorra kerültem, a vény átadása előtt beleolvastam a papírba, s mivel nem tudok latinul, nem értettem a diagnózis szövegét. A patikusnő rezzenéstelen arccal átolvasta a sorokat és a lappal a már leírt digitális készülékhez kísért. A lábtartóra ránehezedtem, s a receptet behelyeztem az egyik nyílásba. Azonnal eltűnt, mint annak idején anyósom bőröndje a repülőtéren csomagmegőrzőben. Pár percet vártam, a gép belül ketyegett, rezegett, sistergett, de a kijelző semmit sem mutatott. Aki belépett a patikába ajtaján, csodálkozva nézett rám és masinára. A sorban állók somolyogtak, visszatekintettek. Egyszer csak csend lett. A készülék bemondta az unalmast. Jobb oldalán egy teleírt papírlapot félig kicsúsztatott. Ekkor hátra fordultam és megkérdeztem: - Most mi ezzel a cetlivel a teendőm?

- Hozza ide soron kívül! - mondta az egyik patikus hölgy.

Elvette a lapot és a pult alatt egy fiókba tette. Én meg csak vártam türelmesen. A hölgy a mögöttem állótól elvette a receptet és tovább dolgozott mintha ott sem lennék. Egy szót, de annyit sem mondott. Ismét feltettem a kérdést.

- Most mi fog történni? Kiértékelik, vagy adnak a bajomra gyógyszert? - kérdeztem a meglepett szempárok kereszttüzeiben.

- Semmit! – mondta kissé morcosan. Menjen haza és várakozzon! Látja, hogy dolgom van, sokan várakoznak a gyógyszereikre. Menjen haza és legyen türelemmel!

- Azért még lemehetek vásárolni? Vagy otthon kell maradnom készenlétben? Legalább azt mondják meg, hogy mit írt ki a készülék?

Semmi válasz. Mintha a falnak beszélnek. Ekkorra már szikrákat szórt a patikus szeme. Ha e tekintettel ölni lehetni, már alulról szagolnám a muskátlikat.

Egy hét is eltelt az óta. Elvesztettem a türelmemet és telefonon felhívtam őket, adjanak már valamilyen felvilágosítást. Ismételten ugyan azt a választ kaptam. Tessék türelemmel lenni. No, de meddig!

Pár nappal később, úgy a reggeli órákban megszólalt a kapucsengő. Egy kellemes női hang közölte, hogy hozzám jött. Ezt a címet kapta a patikustól. Nem értettem, hogy ki és mit is akar. Rákérdeztem, amire megismételte az előbbieket. Beengedtem.

Az emeleti üvegajtón át szemrevételeztem a titokzatos idegent. Hát nem kendőzöm tovább a dolgot, a szemem-szám táva maradt a csodálkozástól. A kis nő olyan külsővel rendelkezett, amelyet csak a tv-reklámokban, - no meg álmainkban - látni. Kinyitottam a folyosó ajtaját és udvariasan beinvitáltam. Gyengéden érintettem a kezét kézfogáskor, nehogy kárt tegyek benne. Úgy nézett ki, mint egy Zsolnay vagy Meissen porcelánból készült baba. Csoda ez, vagy csak álom?

Bevezettem a lakásba és hellyel kínáltam. Kecses lábait egymásra fektette, szempilláit megmegrétegette, s elmondta jövelele okát. Az első mondata után a fejem észveszejtően zsongani kezdett, a vérem olyan gyors iramban járta át a testemet, hogy azzal akár Guinness Rekordot is fel lehetett volna állítani. Már-már a gutaütés kerülgetett.

- Micsoda?
- Miről van szó?
- No, ne mondja?
- Ezt azért nem veszem be!
- Ilyen nincs!
- Mondja azt, hogy ez csak egy jó vicc?
- Vagy átverő show?
- Nem, - mondta kéjes mosollyal.
- Jól hallotta.
- Minden úgy van, ahogy mondtam.
- Mostantól kezdve, ez lesz az otthonom!
- Micsoda?
- Na, ne csinálja!
- Ha ezt elmondom az asszonynak, úgy kivág, mint macskát szarni!

- Pedig úgy van.
- Itt a szerződés, közjegyzővel hitelesítve. A patikából küldtek!
- Micsodája van magának?

Hát erre tényleg nincs mit mondanom. Minden stimmel.

- Mondja kedves, nem álmodom?
- Megérinthesem?
- Hümm! – micsoda bőr!
- És most mi lesz? – kérdeztem.
- Egyszerű, - válaszolta és felállt a fotelból.
- Elmegyek a csomagjaimért. Addig pedig maga helyet csinál egy szekrényben!

Még mindig tele voltam kérdőjelekkel. Nem akartam hinni az érzékszerveimnek. Udvariatlanság ide, vagy oda, egyedül hagytam. Átmentem a szomszédba Terike nénihez, hogy valamilyen ürüggyel jöjjön már át, mintha valamit kérne. Hátha csak én hallom a hangot, s látom a csodát. Két perc múlva Terike betotyogott az előszobába egy tányér palacsintával, - mint aki semmiről semmit sem tud.

- Jé! - mondta meglepetten. Nem vagy egyedül? Kissé meglepődött, a tányért a kezembe nyomta és sarkon fordult. No, ennek fele sem tréfa, ha már Terike néni is látja a szemével. Ez után Krisztina elbúcsúzott azzal, hogy fél kettőre visszajön és hozza az ebédet. Kecses léptekkel eltávozott. Én úgy álltam meredt pózával a szőnyeg szélén, mint egy megszeppent gyerek a tanár előtt.

Később Terike néni ismét megjelent és rákérdezett:

- István, - ki volt ez?
- Nem tudom!
- Mi az, hogy nem tudod?
- Csak bemutatkozott, - vagy nem!
- De igen.
- Honnan jött? Mit akart?

Elmondtam előlről az egész ügymenetet. Az álmélkodástól neki is leesett az álla. Ő sem tudta felfogni a hallottakat. Már mint azt, hogy Kriszta itt fog lakni, orvosi rendelvényre kiutalták mellém „asszonypótlónak”. Amit a feleségem nem tud, vagy nem akar megtenni, azt ő elvégzi helyette vígan és dalolva. Ilyen szolgáltatásról még egyikünk sem hallott. De amiről még nem hallottunk, az nem azt jelenti, hogy nincs is. Ekkor gyúlt fény a fejemben. Biztos a patikában az a bizonyos gép kimosta az agyamat és kifürkészte a vágyaimat. Tehát Kriszta addig marad nálunk, amíg igényt tartok a kedvességére. Terike hol nevetett, hol meg komoly arcot erőltetett magára.

- Most már csak arra lennék kíváncsi, hogy mit fog szólni ehhez a feleséged – mondta nagy nevetések közepette. De azt már nem várom meg! Azt még a folyosó végéről is hallani fogom – mondta, és elsietett.

A mennydörgés nem váratott soká magára. Feleségem fél kettőkor hazaér, Kriszti meg kettőre jön. Hogy én ebből, hogy jövök ki? No hisz, lesz itt olyan haddelhadd, meg ereszd el a hajam!

A délelőtti eseményeit el kell mondanom, de hogyan?

- Te mama! - kezdtem akadozva. Jobban jársz, ha leülsz. Olyat fogok most elmesélni, aminek nem fogsz örülni, de nem tudok ellene semmit tenni.

- Már megint, mi a „fenét” csináltál?
- Semmi olyat, amire te gondolsz.
- Valami van, ha már így kezded! Ez nekem, nem tetszik! Ki vele!

Megpróbáltam a lehető legrövidebben elmondani a délelőtti eseményeket, a patikai géppel együtt. Feleségem szintén meglepődött. Látszott rajta, hogy rögtön kitör a - bumm! Pedig én ártatlan vagyok, mint a Földgömb összes férfiere, akik jók, tökéletesek, hűségesek, szófogadóak és ártatlanok.

Egy szavamat sem hitte el. Úgy fortyogott, mint egy kitörni akaró gejzír, ahogy megemlítettem, hogy Kriszti mindjárt itt lesz.

- Na, majd figyelj ide! Úgy kivágom, mint a huzat! Ide semmiféle idegen nőcske be nem teszi a lábát!

- Nem azért kínlódtam veled közel harminc évig. Mostam, vasaltam rád. Hallgattam a buta vicceidet.

- Lassan már eddig, eddig vagyok veled! – mutatta gesztikulálva. Nem kell nekem még egy másik ide, - nyűgnek!

- Mit vétettem, hogy ilyet teszel velem?
- Képes vagy kitenni a világ csúfjának! Hát nem szégyelled magad!

- Ha ezt képes vagy megtenni, nem vagy többé a férjem. Menj, ahová akarsz! s ezzel úgy becsapta a szobaajtót, csak úgy remegett az üveg a keretében.

Nem sokkal ezután megszólalt a kapucsengő. Megismertem a „pótpárom” csilingelő hangját. Azért is beengedem, - gondoltam. Nekem is szükségem van egy kis megértésre, gyengédségre.

A két nő összecsapott, mint két jávorszarvas a tisztáson. Egyedül Kriszti élvezte a helyzetet. Feleségem fújtatott, akár egy hiúz, akitől el akarják venni az eledelet. Csak úgy izzott a levegő körülöttük.

- Ha már így együtt vagyunk, beszéljük meg, - kezdtem békítően.

No, ezzel csak olajat tettem a tűzre. A páromat alig tudtam lecsillapítani. Hiába mondtam, hogy bizonyára jól megleszünk így hármásban. Alig bírtam lecsitítani. Kriszti csak állt, mosolygott. Tudta, hogy egy ilyen helyzetet egy feleség nem fog elfogadni. Krisztit nem lehet elküldeni, mert a papírjai rendben vannak, s nekem is jól fog jönni a változatosság. Már-már fentem a fogamat a friss húsrá. Nem marad más hátra, össze kell szoknunk – gondoltam magamban és kimondtam.

Döntést kell hozni: Külön háztartást vezetünk, a rezsit megfizessük. A fürdőszobát zárhatóvá kell tenni, és 11 órakor lámpaoltás lesz. Viselkedjünk úriember módján. Ezek után feleségem

bevonult a nagyszobába tévét nézni. Kriszti bepakolt a szekrénybe, ismerkedett új otthonával. Én fogtam a könyvemet és lementem a városmajorba elmélkedni.

Hirtelen felébredtem. Egy merő víz volt a pizsamám, a fejem zúgott.

Köszönöm

Köszönöm, hogy
 ...Vagy nekem,
 Hozzád szólhatok,
 Benned olvadhatok,
 Bánatom megoszthatom
 Fejem válladra hajthatom.

Köszönöm, hogy
 ...Vagy nekem,
 Lelkem nyugtathatom,
 Hozzád szól fohászom,
 Hű, s igaz vagyok,
 Kedvelnek a barátok.

Köszönöm, hogy
 ...Vagy nekem,
 Erősek a nappalok,
 Vigyáznak rád csillagok,
 Ezt sosem feledem,
 Dédelget szerelmem.

Köszönöm, hogy
 ...Vagy nekem,
 Több vagy, mint életem,
 Gyöngyfényű kis lelkem,
 Karom szorosán ölel,
 Csókom andalít, öklel.

Köszönöm, hogy
 ...Vagy nekem,
 Bot leszek majd melletted,
 Mosoly tört fényű szemedben,
 Párnádon simítom eres kezéd,
 Színes múltunkról mesélek.

Köszönöm, hogy
 ...Vagy nekem.

Ady Endréhez

Elégiát szeretnék most írni,
 siralmas, fájó, búcsú dalt.
 siratni sok elszálló szépet,
 mely tőlünk messze tart.

Siratni sok ragyogó álmot,

s az álmokat úzó valót,
haldoklik, meghal már a csók...

A földi üdv, az égi mámor,
elűzve nem kell senkinek.
A szív nem dobban, merev,
kifosztott, fagyos és jéghideg.

A csókok édes mámorában
nem súg kéjes, balga szó,
haldoklik, meghal már a csók...

Az ifjúság, a poézis messze száll,
megtört lelke gyengédségre vár.
Elmúlt sok év, viruló tavasz,
de a szerelem örökké megmarad.

Bennem élsz

A napfény elalélt, lámpa ég,
Fáradt ember aludni tér,
A szerelem csókokat kér,
Csalóka férfi, hűséget ígér,
Két vágyakozó test összeér,
Lesi őket a Hold, az éj ledér,
Rajuk villantja kéjes szemét,
Halk sóhajok rezdülnek felé,
Az éjszaka sötét, mégis szép,
Mindez már egy szép emlék.

Tilinkóval kedveskedem

Tarka tollú csókmadár ült ajkad szélén,
Csőrében ezernyi csodával, emlékkal,
Rubintos dombján áttört vágyad tüze,
Kéjsóvár szemed ingerkedett velem,
Lelkem rezdülése kezed selymét ölelte,
Lobbom nyelve szíved lágyan érintette,
Zsongott a presszó, kávé illat lengett,
Napfény pásztázta a feltüzelt testet...
Bokszban jó volt fejem öledbe tennem,
Lezuhanva a gyönyörök kútüregében,
Édes ábránd vitt holtként messziségbe,
Hagytam, önkívületbe vigyen, repítsen,
Akár gondola a szerelmesek szigetére,
Szertelen jókedvében Isten ránk nézett,
Gondos figyelme betakart csillogó éjjel,
Állj meg óra, percek ne peregjete,
Babonázott teste, el voltam pilledve,
Pillái, mint megannyi szírom, zizzent,
Halk nászi zenét lehelt kába fülembe,

Jácint szeme lágyan karolt, rengetett,
Némává tett kábító csókjai édes íze,
Ne keltsetek fel, hisz' oly jó e milióban.

Anyám, ölelj még!

Édesanyám, be jó, hogy akkor ide tevél,
Szereteteddel szorgos, jó emberré tettél,
Minden perced érző, csupa neveltetés,
Tudást, s tollat kaptam, nem bántó kést,
Mondd, fejem felett, ha zárt a kékes lég,
A villám mitől kél, sok lény miért fél,
Kicsiny testem mért bújlik, mi a reszketés,
Mitől csillapodom, - szemedből jő a fény?

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Újra gondolva fájó a múlt, révedezés,
Jó gyerekek tartottak, ami így tévedés,
Sok borsot törtem, s akasztottam tengélyt,
Mamának könnye hullott, dörgölte szemét,
Apámnak nem szólt, ontotta szeretetét, s
Én mégsem háláltam meg, csak nagyként,
Amikor a gond már megülte törékeny testét,
Végtelen jó lelkét, s elszórta anyai ösztönét.

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Ma már másként tennék, s viselkednék,
Nem szapulnám folyvást szegény öcsém,
Iskolatáskámat az utcán messzire nem vetném,
Akkor még nem tudtam, amim van, mily érték,
Mennyi munka van megette, lemondás, pénz,
S végeláthatatlan türelem, hogy most ilyenné légy,
Drága kezeit, tört fényű szemét, be ölelgetném,
A rég volt meséit ismét hallgatnám, átélném,

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Könnyeim eresze, lukas, ömöl a sós lé,
Mellem öklömmel repedésig öklözném,
Rossz gondolataimat örökre száműzném,
Ezernyi bűnömért nem jár a végkielégítés,
Csak fenyítés a sorstól, Istentől okító idézés,
Meakulpa minden álló nap, s ha jő az éj,
A lelkiismeret vesse rám jellemem szégyenét,
A fájdalmat hiába írom ki, nincs megértés.

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Csakis széplelkű anyám, s apám adhat felmentést,
Hiába a napi ima, az égre való esdekelő tekintés,
Amit anno tettél, azt elvitte a Duna, ott van Titelnél,
Egy partszakasz derekánál, a hordalék legmélyén,
Ma már nem írok leckét, nem vár rám feleltetés,
Mégis minden napom egy vizsga, s megmérettetés,
Amíg voltak, ott volt a szeretetéhség, könyörgés,
Szó nem szólt, de tekintetük némán vádolt, s remélt.

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Apám a sírnál mondá: - Fiam, mivé lettél?
Asszonyod csalod, újabban iszol, lerészegedtél,
Nem adsz külsődre, méreg szól belőled, miért,
Álmunk odalett, furcsa emberré sikeredtél,
Mindent megkaptál, hiányt nem szenvedtél,
Merre időztél, nem vetted fel a mobil csengetést,
Unokám mivé lesz így, ne rontsd tiszta lelkét,
Nincs benned egy szemernyi jóra való érzés?

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Azóta is változtam, ledobtam egóm köpenyegét,
Megnyestem jellemem, szívem tárom másfelé,
Ott vagyok, ahol kél a segítség, görgetek pénzt,
Melenget és simogat minazon őszinte beszéd,
Ami sokáig sötétben, zártan élt, s nem jött feléd,
Aki nem ismert, mert más köröket jártam be én,
Úgy vélhette, csudamód jópofa e verselő legény,
Aki most rázza le magáról a sallangot, dicsfényt.

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Fejemben folyvást mozog egy fogaskerék,
Akár a zsebórában a körbe járó lendkerék,
Be sok minden van, amit nem értek én,
Egyebek közt, nyugtunk hol e féltekén?
A szeretet és a remény nem büntetés,
Hanem a legőszintébb érzés, s ajándék,
Ápold, öntözd mosollyal, öleld lelkét,
A visszaverődő sugár és fény hozzád ér.

Be sok minden van, amit nem értek én,
Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Örömet sugároz, éltető e melegség,
 A csend gondolatot szül, jó a verselés.
 Számolatlan ember dolgozik, apró a fizetség,
 Hétfőtől péntekig kész csoda, hogy megél,
 Máshol tűz a Nap, s halált hí az éhség,
 Nálunk a gatyamadzag laza, s merő remegés,
 Utcánkban luxusautók segge egymásba ér,
 Miken ül, mit őriz, takaróján van-e vég.

Be sok minden van, amit nem értek én,
 Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Nem hullhat nyakló nélkül annyi hagyaték,
 Hogy albérlőket tartson több helyen dugi pénzért,
 Mást meg Balaton mellett ébreszti a kelő fény,
 A hatvanas években annyi vitorlás mitől lesz?
 Nem lehetünk, lakatosok, nőgyógyász feleség,
 Valakinek tenni kell, vaj' miből lesz kenyér,
 Színházban zsibbadt, s veres a kérges tenyér,
 Ha jó a könyvvásár, miért kevés a pénz.

Be sok minden van, amit nem értek én,
 Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Mitől nő a kód, s lesz oly szép a kötés,
 Három könyv helyett, csak egyet tart a kéz,
 A többit csak bánat lesi, s marja a keserűség,
 Hét éve fiam kinyomtatta apja első könyvét,
 Los Angelesből jött, ára ezernyolcszázhat,
 Miért rugaszkodott el létünk az ég felé?
 Ezt még gyerekkoromban sem fogtam fel,
 Nem volt Audi, Lexus, Tesla, Ranger gép.

Be sok minden van, amit nem értek én,
 Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Rég Moszkvics, Wartburg, Volga dukált még,
 A zsebek közt nem volt ily nagy különbség,
 Tudom, rút tulajdonság az emberi irigység,
 Elszaladt 43 év, cirádásból éllé lett a pénz,
 Amiből Skodát vettem öt éve, két év el se kélt,
 Üressé vált tér, ahová egy estve szunnyadni tért,
 Szép testét megkínózták, apróra kibebezték,
 Hogy lenyomott családnál ne legyen korgó szék.

Be sok minden van, amit nem értek én,
 Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Mama, itt éltek benn a dübörgő szívemben,
 S tudom, hogy fentről szemeddel követtél,

A remény, ami éltetett, szólítgat galambként,
 Közelebb hoz minket, szorít az emlékezés,
 Ami eddig lepergett, arra nem jó visszatérés,
 Bánat harap, könnyek sava késként szívet tép,
 Szemem előtt fátylat vont a mély sötétség,
 Agyamban eltört, elpattant a lendkerék.

Be sok minden van, amit nem értek én,
 Anyám szeress, ölelj magadhoz, ne félts...

Ha gyenge volt jegyem, s villámlott az ég,
 Elestem, s kiserkent bőrömből a vér,
 Amikor egy lány megtekerte fiad szívét,
 Dadogtam, mint akiben hálni jár a félsz,
 Ha esetlen voltam, elvágott a fránya kés,
 Amikor fogam vacogott a seregnél, s
 Felnőttként, ha fogam fáj, akkor is elkísértél,
 Fejed felett most is ég a dicsfény, örökké.

Be sok minden van, amit nem értek én,
 Könnyem kopog, szíved szívemben él.

Fájó emlék

Egy napon sírni fogsz úgy, mint én,
 könyved mellett egy késői éjben,
 könnyed patakként árad majd szét,
 mert kínoz egy elmúlt, fájó emlék.

Őszintén közeledtem feléd, tobzódó vérem
 megkívánt, szerettem volna kéz a kézben
 a pesti utcák forгатagában sétálni veled.

Visszabújok most elzárt menhelyembe,
 az ablaküvegben visszaidézem lényedet.
 Éreztem akkor, szerelmed nem őszinte.

Vártalak a megszokott helyen, kezemben
 virágcsokor, szívem gyermeki remegéssel.
 A percek csak múltak, lelke kétkedéssel,
 lehet, hogy más is várt, mert nem jöttél el.

Emlékezés

/Pocsaji Zoltán Vilmos/

Jeges hullámon érzelem lovagol,
 Eltört húron, fájdalmat zeng dalom.
 Pár nap, s beköszön a karácsony,
 Jégvirág csokor csillog az ablakon.

Egyszerre érkezett ünnep, s fájdalom,
 Búcsúszó nélkül, elment a barátom.
 Versben jellemezni, hogy milyen is volt,
 Nem elég a pátosz, vagy a méltató szó.

Igazi énjét, s lelkét, a család ismerheti,
 Szerető kedvességét, többé nem érezheti.
 Szentestén a bejglit már nem fogja szelni,
 Unokáit mostantól, nem tudja ölbe ültetni.

Közöttünk élt, érettünk szorgoskodott,
 Peres ügyeink miatt ajtókon kopogtatott.
 A közös képviselővel, ha kellett vitázott,
 S ha lehullt a sűrű hó, - elsőként lapátolt.

Az őszinte embert a tiszta lélek jellemzi,
 A szeretet, s tisztelet, a nevedet megőrzi.

Vallomás

Mellettem alszik, édesen piheg,
 Mint egy ma született gyermek.
 Éji fényben fürdik, fehér a bőre,
 Álomhajóval siklik a holnap elébe.
 Szavakkal, rímekkel átölellek,
 Téged becéz, minden idegsejtem.
 Tekintetem simogatja tested,
 Érted dobog szívem, s lelkem.
 Olyan vagy nekem, mint
 Hegyhátnak a virágos rét,
 Száraz földnek a vízesés,
 Éhes medvének a méz,
 Báránynak a bégetés,
 Felhőnek a kéklő ég,
 Gyerekeknek a mesék,
 Fiatalnak a csók-ízlelés,
 Öregnek az emlékezés,
 Fázónak a melegség,
 Sötétnek a fényesség,
 Betegnek az egészség,
 Siketnek a beszélgetés,
 Világtalannak a kép,
 Költőnek a rímelés.
 Arra kérlek, maradj velem,
 Szeress, fogjad öreg kezem!
 S ha eljő a végső percem,
 Csókjaiddal csukd le szemem!

Hamu és láng

Fellebbent egy régi látomás,
Égő, perzselő, szerelmi lángolás.
Elhagyott egy csalfa, s hiú lány,
Helyébe itt maradt a csalódás.
Szívemben most is ég a forró láz,
Amely akaratod előtt lealáz.
Nem tudom, hol követtem hibát,
Hogy elhagytál, nem kellettem már.
Sok édes éj nyitotta ránk ablakát,
Párnám most is őrzi tested illatát.
Megadtam mind azt, amit egy nő elvár,
Amit képzelet szül a szerelem oltárán.
Őrült voltam, imádtalak, vakított a vágy,
Nem gondoltam, hogy neked játék csupán.
Lehajoltál értem, ha éppen unatkoztál,
Érzéseimmel csúnyán kibabráltál.
Annyi év után eszembe jutottál,
Ahogy kikönyököltem az ablaknál.
A kietlen utcán elsétált egy pár...
Egymáshoz simulva, ölelték egymást.
Irgyeltem őket, lassan az éj leszállt,
Fejem fölött csillagok, lent a magány.
Az emlékezés szívembe markolt, fáj,
Elmúlt perceink az odafent kószál...